ATEŞ!

ÇOCUKLARA-LIK MECMUA

SAYI: 21
15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

İşte, nihayet tünel göründü! Saat dokuz olmuştu. Demek otuz dakika daha beklemek icap ediyordu. Aksel, yorgun bir hareketle kendini çimenlerin arasına bıraktı ve gökyüzünde parıldayan yıldızlara baktı.

Dün de yine gökyüzünü seyretmişti. Aradan uzun yıllar geçti zannediyordu. Acaba yine ayni adam mıydı? Dün son derece bahtiyardı. Hiç bir şey düşünmek lüzumunu hissetmiyordu. Ya bugün?..

Hayır, hayır, artık bunlarla zihnini yormaması lâzımdı. Yakında her şey bitecekti. Evvelâ tünelin içine doğru bir kaç adım atacak, rayların üzerine yattıktan sonra gözlerini kapayacaktı. Evvelâ uzaktan bir gürültü duyulacak, iki parlak göz görünecek. Bundan sonra da her şey bitecekti. Ne ıstırap, ne düşünce, hiç bir şey kalmıyacaktı.

Kendini ne kadar yorgun hissediyordu. Vakit de yaklaşıyordu. Ayağa kalkıp tünelin içine doğru bir kaç adım atmak için, meğer ne kadar büyük kuvvete ihtiyaç varmış! Tren saat tam dokuz buçukta istasyondan kalkıyor ve bir kaç dakika sonra tünele geliyordu.

Sonya, terkettiği arkadaşının yaptıklarını bilseydi, acaba ne derdi? Kimbilir, belki kendisi de tatilini geçirmek üzere ailesinin yanına giderken bahtiyar Dr. Verner ile bu trene binmişti. Kendisi trenin tekerlekleri altında ezilirken, onlar belki de üstünde en mesut dakikalarını yaşayacaklardı. Fakat zararı yoktu. Her şeye tahammül ettiği gibi, buna da katlanacaktı.

Aksel, elini ceketinin iç cebine soktu ve buruşuk bir zarf çıkardı. Karanlıkta mektubu okumaya muvaffak olamıyordu. Fakat okumaya ne hacet vardı? Bu mektubun muhteviyatını harfi harfine ezberlememiş miydi?

"Beni affet ve unut Aksel. Bu, ikimiz için de daha hayırlıdır. Ben, Doktor Verner ile nişanlandım. Yarın akşam ailemin yanına hareket ediyorum.

Sonya"

Bu sözlerin doğruluğuna bir türlü inanamıyordu. Bütün bunların korkunç bir rüyadan ibaret olduğunu tahmin ediyordu. Fakat maalesef hepsi hakikatti!

Tünelin karanlıklarına doğru henüz bir kaç adım atmıştı ki, ayağı bir şeye çarptı. Acaba bu neydi?

Bunu anlamak için cebinden kibrit kutusunu çıkardı ve yaktı. Kibritin verdiği hafif ziyada, rayların üzerinde muazzam bir kayanın durduğunu gördü.

Acaba tünelin içine nasıl gelmişti? Duvarlardan kopmuş olamazdı. Orada bu kadar büyük taşlar yoktu. Bunun bir maksatla yapıldığı muhakkaktı. Fena fikirleri biri, bu taşı buraya koymuş olacaktı.

Hayır, bunu bir kişi yapamazdı. Herhalde bir kaç kişi olacaklardı. Kaya o kadar büyüktü ki, yerinden oynatmak için bir insanın kuvveti yetmezdi.

Aksel, ansızın irkildi. Alnından terler süzüldüğünü hissetti. Tren!.. Her dakika gelmesi ihtimali vardı. Biraz daha geciktiği takdirde, müthiş bir facia olacağını anladı.

Birdenbire, ne yapacağını bilmemekle beraber, anî bir kararla trenin geldiği istikamete doğru koşmağa başladı. Acaba treni nasıl durduracaktı? Koştuğu esnada zihni de mütemadiyen çalışıyordu. Tünelden dışarı çıktığı zaman hava kararmıştı. Henüz hiç bir gürültü duyulmuyordu.

Zihninden çeşitli düşünceler gelip geçiyordu: Muazzam kaya, her an yaklaşması ihtimali bulunan tren.. Sonya.. Trendeki yolcular:.. Herhalde hepsi kompartmanlarında oturup, bir dakika sonra kendilerini felâkete sürükleyecek kazayı akıllarından bile geçirmeksizin eğleniyorlardı.

Aman Allahım! Ne yapsa acaba? Treni nasıl durdursa? Rayları takiben trenin geleceği istikamete doğru koşuyordu. Bir aralık beyaz mendilini çıkarıp sallamağa başladı. Belki de uzaktan onu farkederlerdi.

Fakat hepsi boş, zifirî karanlıkta onu kim görecekti? Koşarken bir odun yığınının yanından geçti. Bu anda aklına bir fikir geldi: Bir meşale yapabilirdi. Hemen geri döndü ve ağaç yığınından uzunca bir odun aldı. Fakat bunu nasıl yakacaktı?

Yanında yalnız kibrit vardı. Göğsü sık sık inip kalkarken zihni de mütemadiyen çalışıyordu. Ansızın sırtından ceketini çıkardı ve tutuşturduktan sonra, odunun etrafına sarıp, tekrar koşmağa başladı.

Tam vakit! Trenin sesi uzaktan geliyordu. İşte, karanlıkta parlayan fenerleri de göründü. Son sür'atle geliyordu. Aman Allahım! işaretini gördüler galiba! Tren hızını yavaşlattı.

Tren, kendisinden bir kaç metre mesafede durdu. Frenlerin sesi ona tatlı bir musiki gibi geldi. Bir an sonra etrafını bir sürü insan aldı. Göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Bir den kendini topladı ve geldiği tarafı göstererek:

— Tünelde bir kaya var, dedi.

Bir kaç kişi gösterilen istikamete koştu. Ortalıkta müthiş bir kargaşalık oldu. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Trende bulunan idare memurları, ellerindeki fenerlerle etrafta dolaşıyorlardı.

Aradan bir kaç dakika geçmişti. Büyük bir insan kalabalığı Aksel'in etrafını sardı. Arkasından biri, o-

(Devamı 9 uncu sayfada)

AteŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK TEAVUN

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

11 ŞUBAT 1953
YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 21

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

Yaralı EL

GÜZEL BİR HİKAYE ★ ÇEVİREN: OKTAY HANHAN

Size anlatacağım macera, hayatta yaşanmış bir şeydir. Esrarengiz bir şekilde bitiyor. 1922 yılında idik.. Oturduğum gazinoya bir adam girdi. Yüzünden, bir İskoçyalı olduğu anlaşılıyordu. Siyah saçları, mavi gözleri, geniş bir ağzı vardı. Aynı masada oturduğumuz için, her hareketini takip edebiliyordum.

Az sonra içeri bir genç kız girdi. İnsan, onun da İskoçyalı olduğunu farkedebiliyordu. Yalnız, nasıl olup da ayni masayı bulabilmişlerdi? Erkek de onun içeri girdiğini farketmişti. Yüzünde bir hayret ifadesi belirerek ayağa kalktı. Aynı zamanda memnun olmuştu:

— Muareen, sen burada ha!

— Ben de seni burada bulacağımı tahmin etmiyordum, Michael.

Birbirlerini çoktanberi görmemiş iki dost gibi konuşmağa başladılar. Erkek, kızın ellerini iri avuçları içine alarak, yumuşak sesiyle:

— Seni görmiyeli on seneden fazla oluyor Maureen. Hâlâ o zamanki gibi güzelsin, dedi.

Kız güldü. Aynı zamanda mahzun bakışıyla erkeğin çehresini seyrediyordu:

— Asıl değişmeyen sensin Michael, dedi. Ben, Paddy'nin öldüğü gece, bambaşka bir insan oldum.

Başını önüne eğerek masaya baktı. Kızın bu sözleri üzerine, erkeğin yüzünde bir ıstırap ifadesi belirmişti:

— Paddy Halloran mı? Ne yaparsın, kader böyleymiş, Maureen.. Bu haberi duyunca, dayadım başımı, bir çocuk gibi ağladım sevgilim. Hatırlar mısın, ikimiz de seni severdik. Bir pervane gibi etrafından ayrılmazdık. Aşk insanın başını döndürüyor. Biliyor musun, Paddy seni elimden aldığı takdirde, onu öldürmeğe andiçmiştim!

Maureen artık gülümsemeğe başlamıştı. Ona şefkat odlu bir ifadeyle baktı:

— Demek Paddy'nin öldürüldüğü gece sen orada yoktun? Sahi, öyleydi ya! Haydutlar iki gün evvel seni de öldüreceklerdi. Kaçıp saklanmıştın. Ah, bir hafta evveline kadar ne mesuttuk. Nişanlandığımızı sana söylediğim günü hatırlıyorum. Bir müddet, hiddetten kuduracak hale gelmiştin. Öyle ki, senden korkmağa başladım. Ama az sonra yanıma geldin. Elimi acıtırcasına sıkarak:

— Mesut olmanızı dilerim, demiştin. Talihli Paddy! Onun yerinde olmayı ne kadar isterdim!

Bu sözün üzerine ikimiz de güldük. Paddy o aralık yanımıza geldi. Gözleri saadetten parıldıyordu. Sonra, sen kaçıp saklandın. Arası iki gün geçmeden Paddy'yi öldürdüler. Arkasından, onun dostları Terence Flanagan'dan şüphelendikleri için, onu vurdular.

Gözleri uzaklara dalmıştı. Sessiz duruyordu. Michael bir şeyler söylemek istedi. Nihayet:

— Ne olur Maureen, dedi. Olanları bana anlatsana! İşin aslını bilmiyorum. Duyduklarım ise, dedikodudan ibaret. Yok, anlatmak istemiyorsan, bir şey sormam!

Kız, başını sallayarak anlatmağa başladı. İkisi de etrafındakileri unutmuşlardı. Zaten kimse onlara dikkat etmiyordu. Yalnız ben, ayni masada oturduğum için, yavaş sesle konuşulan bu sözleri duyuyordum:

— Biliyorsun, Donnel'lerin kızı Rose, Murphy ile evlenecekti. O gece Donnel'ler evlerinde bir eğlence tertip ettiler. Paddy beni götürmüştü. Orada geç vakte kadar eğlendik. Saat 2 ye gelmişti. Tam ayrılırken, ihtiyar Donnel, Paddy'yi bir kenara çekerek:

— Oğlum, dedi. Bu vakitte dışarı çıkmaktan korkmuyor musun? Haydutlar her gece ormanda dolaşır; öldürecek insan ararlarmış.. Bu gece de oradadırlar..

Bu sözleri duyunca, Paddy'nin koluna asılarak, evde kalmamız için ısrar ettim. O, bana aldırmıyordu. Donnel'e, merak etmemesini söyledi. Gülerek, ceketinin iç cebine vuruyordu. O zaman anladım ki, cebinde tabancası var. Biraz olsun içim yatışmıştı.

Böylece evden çıktık. Ben, onun koluna asılmıştım. Birbirimizle şakalaşarak ilerliyorduk.

Az sonra, evin ışıkları çok gerilerde kalmıştı. Karanlık gecenin içinde, ıssız patikada ilerliyorduk.. Fena halde korkmağa başlamıştım. Geri dönüp, Donnel'lere gitmemizi söyledim. Dinlemedi. Ağaçlar, rüzgârın tesiriyle uğulduyor, dallar yerlere değecekmiş gibi oluyordu.

Az ötede, bir dört yol ağzı vardı. Bir ay evvel Jack'ı orada öldürmüşlerdi. Ertesi gün onu bir hendeğin içinde bulmuştuk. Çamurların içine yuvarlanmıştı. Saçları, çamurdan yapışık bir hale gelmişti. Hele gözlerindeki dehşeti hiç unutamam.. Onu o halde görünce, midem bulanmıştı..

Bütün bunları düşündükçe korkum artıyordu. Çamurlu yolda bata çıka yürürken, ansızın Paddy'nin boynuna sarıldım. Hâlâ geri dönmekte ısrar ediyordum. O anda rüzgâr, üstümdeki şalı uçurdu. Ellerim soğuktan donuyordu. Ben ise Paddy'ye sarılmış, bırakmıyordum.

Dört yol ağzına yaklaşmıştık. Ansızın rüzgârın iniltisini bastıran bir ses işittim. Bu, bir otomobil sesiydi. Çok hafiften geliyordu.

Paddy ile yolun ortasında, çamura batmış, duruyorduk. Titreyen sesimle haykırdım:

— Onlar, Paddy! Haydutlar! Daima bir otomobil kullanırlarmış! Kaçalım sevgilim.. Bu hain heriflerin önüne çıkmayalım!.

Paddy'nin rengi uçmuştu. Beni arkasına alarak, silâhını çıkardı:

— Hayır, kaçmıyacağım! Alçağın biri, ormandan geçeceğimizi, haydutlara haber vermiş olacak.. Tanrı şahidim olsun, bu herifin kim ol-

(Devamı 5 inci sayfada)

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Nihayet eğlence günü geldi. Balo geceleyin saat onda başlayacağı halde, daha akşamdan bahçenin önünü büyük bir kalabalık bastırmıştı. Saat yediden itibaren masa bulmak için, erken gelen davetlilerle bilet arayanların haddi hesabı yoktu. Bahçenin demir kapılarını kapatmak ve Kalamış caddesini dolduran kalabalığı bekletmek mecburiyeti hasıl oldu.

Henüz bahçede renkli fenerler asılıyor, elektrik telleri çekiliyor, masalar düzeltiliyordu. Cemiyet erkânı, otel idarecileri, garsonlar ve bir de asayiş tedbirleri alan sivil memurlardan başka içeride hiç kimse yoktu.

Dışarda kalabalık gittikçe artıyordu. Otomobillerin biri gidip, biri geliyordu. Fenerbahçeye kadar bütün yol arabalarla, otomobillerle, yaya gelen kadın ve erkek davetlilerle dolmuştu. Herkes birbirine: "Arsen Lüpen siz misiniz?" diye sorarak şakalaşıyordu. Henüz tertibat bitmediği için cazbant takımını içeri almamışlardı.

Saat dokuz buçuğa doğru kapılar açıldı. Bütün o kalabalık, bir felâketten kaçanların telâşile bahçeye hücum etmişti. Beş, on dakika içinde bütün masalar doldu. Halkın terbiyesi ve Matbuat Cemiyetinin intizamı sayesinde herkes yerli yerine oturmuştu ama, ayakta kalanlar pek çoktu.

Arsen Lüpenin tâyin ettiği vakit henüz pek uzak olduğu halde, herkes saatine bakıyordu. Ona çeyrek var.. Arsen Lüpen, gece yarısından sonra tam ikide geleceğini bildiriyordu. Demek daha dört saatten fazla beklemek lâzım gelecek. Sabırsızlar için bu müddet çok uzun

Herkes Viyanalı artistin gelip gelmediğini soruyordu. Önüne gelen gazetecileri yakalıyor ve onları istintağa çekiyordu. Bir yığın sual:

— Polis tedbir aldı mı?

— Nerede polisler?

— Mehmet Rıza burada mı?

— Polis müdürü de gelecek mi?

— Bir karışıklık olmak ihtimali var mı?

— Hani Viyanalı artist?

— Sözünde duracak mı?

— Nerede oturacak?

— Polisin muhafazası altında mı bulunacak?

— Bu kalabalığın içinde Arsen Lüpen'in adamları yok mudur?

Halktan fazla çok şey bilmeyen gazeteciler, ardı arkası kesilmeyen bu suallere kısa ve alaylı cevaplar veriyorlardı:

— Kadınlardan iyi polis mi olur?

— Cazbant çalanların her biri birer polis hafiyesi..

— Mehmet Rıza, on sekiz yaşında bir genç kız kıyafetile geldi.

— Hanımlar gönüllerini iyi saklasınlar, çalan bulunur!

— Viyanalı artist boynuna gerdanlık yerine, bir dizi kuzu kestanesi takıp gelecekmiş..

— Burada herkesten şüphe ediniz; ben bile belki Arsen Lüpenin adamıyım..

Bütün bu kalabalık arasında yabancılar birbirlerine şüpheli gözlerle bakıyorlar, karşılıklı ayni şüpheye maruz kaldıkları için, sonra kahkaha ile gülüyorlardı.

En ziyade ecnebi davetliler şüphe uyandırıyorlardı. Fransızca konuşan bir ecnebi görünce, herkes dikkatle bakıoyr, onun bütün biçiminde ve tavırlarında meşhur hırsıza ait bildiği teferrüattan teşekkül eden belirsiz bir hayale benzeyiş arıyordu.

Saat onu geçince, bütün bahçe halkında bir hareket uyanmıştı. Masalardan ayağa kalkıyorlar, bir noktaya bakıyorlardı. Herkes arasında bir fısıltı dolaştı. Viyanalı artist gelmiş.. İşte, bitişik bahçe duvarının önünde, kendisi için hazırlanan çiçekli masaya doğru ilerliyor..

Yanında Mehmet Rıza var. Kır saçlı, başını önüne eğerek, ağır ve metin adımlarla onun yarım adım gerisinden yürüyor. Arkalarından gelen üç erkek de, sivil memurlar olacak..

İşte oturdular.. Viyanalı kadın, gülümseyen bir yüzle etrafına, denize, renkli fenerler önündeki çiçeklere bakıyor.. Gerdanlık, meşhur gerdanlık, gazetelerde resmi çıkan gerdanlık boynunda..

Herkes terbiyesinin müsaadesi nisbetinde gizleyebildiği bir dikkatle bu mücevhere bakıyor ve düşünüyor.. Aman yarabbi! Saat ikide Arsen Lüpen gelecek, bu güzel boyundan bu gerdanlığı alacak mı?.. Fakat nasıl?.. Arsen Lüpen nereden çıkacak? Nerede görünecek? Elini nasıl uzatacak? O sırada Viyanalı artistin solunda oturan Mehmet Rıza ne yapacak?..

Halk arasında en çok merak edilen şey, o sırada Arsen Lüpenin nerede bulunduğu idi. Acaba dışarıda mı, bahçenin içinde mi? Bahçenin içinde ise, bu erkeklerden hangisi?

Mehmet Rıza, beraberinde karısı Melâhatı da getirmişti. Fakat genç kadın, kocası gerdanlığın muhafazasına memur olduğu için, başka bir masada, tanıdığı ailelerden birinin yanında oturuyordu.

Davetlilerin arkası alındıktan sonra, resmî polisler, bahçe kapısını ve bahçeyi çeviren parmaklıkların etrafını sardılar. Ehemmiyetli bir sebep olmadıkça, halkın dışarı çıkıp girmesi yasak edilmişti.

Mehmet Rızanın evvelce verdiği direktif üzerine Viyanalı kadın, kendisile dansetmeğe gelen bütün erkeklerin, hattâ en samimî tanıdıklarının bile tekliflerini reddediyordu. Masasına da hiç kimseyi kabul etmedi. Mehmet Rıza, kendilerinden başkasının bulunmasını istemediği

YARALI EL

safralardan biri yaklaşınca:

— Yanımıza oturmayınız. Hesaplarımızı bozabilirsiniz, diyordu.

Masanın arkasında ve bir metre kadar geride bulunan duvar dibinde üç fraklı adam, muhtelif noktalarda ayakta duruyorlardı. Bunların birer sivil memur oldukları besbelli idi. Her tarafa büyük bir dikkatle bakıyorlardı.

Mehmet Rıza, bir aralık cebinden bir not defteri çıkararak, üstüne acele bir kaç satır yazdı. Yaprağını kopardı ve bu üç adamdan birine verdi. Memur hemen kalabalık arasından kaybolmuş ve on dakika sonra tekrar yerine gelmişti.

Denizde bir çok sandal, kayık, motör, kotra vardı. Maytaplar yakılıyor ve havai fişekler atılıyordu.

Bir aralık Matbuat Cemiyeti idare heyetinden bir gazeteci gelerek, Viyanalı artistten şarkı söylemesini rica etmişti. Kadın, Mehmet Rızanın yüzüne baktı.

Polis hafiyesi kaşlarını çatarak, gazeteciye dedi ki:

— Şimdi böyle eğlenceleri bırakınız!

Gazeteci gülerek:

— Rıza bey, dedi. Buraya eğlenmeğe geldik. Sizin gibi ciddî duracak olduktan sonra, balo yapmağa ne lûzum vardı?..

— Evet, fakat sırası değil. Saat ikiyi geçsin, ondan sonra..

Viyanalı artist de gülerek ilâve etti:

— Pek doğru, dedi. Beni Arsen Lüpenin de dinlemesini isterim.

Mehmet Rıza, daha büyük bir ciddiyetle tekrarladı:

— Sırası değil.. Hem bizi fazla işgal etmeyiniz.. Bir takım hesaplarımız var.. Vazifemin ne kadar güç olduğunu anlamanız lâzım..

Gazeteci boynunu bükerek uzaklaştı. Bu masada bir karakol ciddiyetinin hüküm sürdüğünü anlamıştı.

Artık herkes birbirine:

— Viyanalı kadının masasına yanaşılmıyor. Gideceğiniz varsa, gitmeyin.. Mehmet Rıza o kadar öfkeli ki, tabancasını çıkarıp sizi vurabilir! demeğe başlamıştı.

Bahçede hafif bir korku ve büyük bir merakla karışık heyecanın derecesi, vakit geçtikçe artıyordu.

Gece yarısından sonra bu heyecan en son haddini buldu. Herkes saatine bakıyordu. Yarımı beş geçiyor.. Arsen Lüpenin gelmesine bir saat elli beş dakika var. .Bir çok masalarda bahse tutuştular.

Görülüyor, Arsen Lüpen muvaffak olacak.. Yahut, asla.. Bu kadar kalabalık içinde ve gözönünde bu işi yapmak bir mucizedir. Mucize devirlerinde değiliz..

Bu kadar harikulâde işler görmeğe muktedir bir adamın, hırsızlıkta ısrar etmesine ne lûzum var? Peygamberliğini ilân edip çıkar..

Fakat bir taraftan da, ilk bakışta harikulâde görünen her şeyin hakikatte gayet basit ve sade bir mekanizması yok mudur? Nedir bu gizli manivelâ? Arsen Lüpen ne yapabilir ki, bütün bu binlerce kişilik ahalinin bakışlarını, kadının boynundan ayırmayan Mehmet Rızanın ve adamlarının gözlerini boyayabilsin..

Kabil mi bu? Hayır, değil, olamaz! İşte bir çok masalarda yer yer tutuşan münakaşaların mevzuu..

(Devamı var)

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

duğunu öğreneceğim! diye mırıldandı.

Sonra koşmaya başladı. Dört yol ağzına varınca kalın sesiyle haykırdı:

— Meydana çıkın, alçak herifler! Erkekseniz gelin, boy ölçüşelim!. Arkadaşını ele veren alçak da çıksın.. Senin pis canını cehenneme göndermek boynumun borcu olsun!

Kendimi yarı kaybetmiş bir vaziyette, ona susması için yalvardım. Sendeliyerek peşinden koşuyordum. Allahım, işte o anda haydutları gördüm. Hiç ses çıkarmadan ilerliyordu. Üç kişi idiler; şapkalarını iyice başlarına geçirmişler, yakalarını yukarı kaldırmışlardı. Paddy'nin önüne geçerek onu korumak istedim. Beni iterek çamura yuvarladı.

O anda haydutlardan birisi ateş etti. Tabancasından çıkan alevi gördüm. Paddy sendeledi, dizleri üzerine düşerek yere yuvarlandı. Ben ayağa kalkmağa çalışırken, üç el daha ateı ettiler. Paddy yerde kıvranıyordu. İşte o sırada, alçağı ilk defa ben gördüm. Otomobilin farlarından uzaklaşarak, gölgeye sığınmak istiyordu.

Paddy'i onun ele verdiğini anlamıştım. Herhalde sevgilim de onu görmüştü. Hain, eliyle arkadaşlarına "Gidelim!" der gibi işaret ederken, yattığı yerden doğrularak ateş etti. Adamın, elini indirerek feryat ettiğini gördük. Arkadaşları onu alarak götürdüler.

Paddy'nin yanına çökerek, başını doğrulttum. O anda otomobil hızla hareket ederek kayboldu. Yalnız kalmıştık. Elbiselerim, onun kanına bulaşmıştı. Paddy kollarımın arasında ölüyordu. Bir aralık kımıldanarak, bana:

— Onu elinden yaraladım, dedi. Babamla kardeşlerime böyle söylersin. Alçağı elinden vurdum!

Bir saat orada, Paddy'i kollarımın arasında tutarak bekledim. Nihayet Mike, arabasiyle oradan geçerken bizi gördü. Paddy'i kaldırarak arabaya yerleştirdik.

Ben, haydutlara kızmıyordum. Paddy'i ele veren haine beddua ediyordum. Ama, Paddy'nin kardeşleri, o adamı bulacaklar, öçlerini alacaklardı. Onu öldürmeden evvel, suratına tükürecektim.

Alçağı ertesi günü yakaladık! Hava yağmurluydu. Geçen gece, gözlerimin önünden gitmiyordu. Derken, sokakta bir adamın koştuğunu duydum. Saat altıyı geçiyordu. Bu adam zorla koşuyordu. Ayakları kayıyor, derin derin soluduğu halde, koşmakta devam ediyordu. Birisinden korkup kaçtığı belliydi. Hava karanlık olduğu için, yüzünü göremedim.

Az arkasından gelen iki kişi ona yetiştiler. O, korkusundan duvara yapışınca, elektrik ışığı altında yüzü meydana çıktı. Flanagan idi! Yüzünde tarif edilmez bir dehşet ifadesi vardı.

Flanagan! Ben ise onun, Paddy'i sevdiğini zannederdim. Kendi kendime:

— Alçak! Paddy'i öldürdü. Şimdi de cezasını çeksin bakalım! demeğe çalıştım.

Fakat, Paddy ile birlikte oynadıkları zamanı hatırlıyordum. Bir defasında, pazar yerinde beni öpmek istemişti de, suratını tokatladım. Kahkahayla gülmüştü. Ah, Allahım, ne günlerdi onlar!

Jerry, sonra bana olanları anlattı. Onu Paddy'nin öldürüldüğü yere götürmüşler, orada öldürerek cesedini bir hendeğe atmışlardı. Elini bir çiviye takıp kestiğini söylemişse de, inanmamışlardı.

Zavallı, dizleri üzerine düşüp, merhamet etmeleri için yalvarmış.. Masum olduğunu söylemiş.. Paddynin babası onu itmiş. O, hâlâ Jerry'nin bacaklarına sarılmakta devam ediyormuş..

En nihayet Sean, ağzına bir yumruk indirince, yere yuvarlanmış.. Oracıkta, dudaklarını kımıldatarak dua ediyor, birisinden diğerine bakıp duruyormuş.. Ateş edince, elini kalbine götürmüş, yüz üstü yere düşmüş.. Beynine bir el daha ateş etmişler ve cesedini çukura yuvarlamışlar..

Bu olanlardan sonra, İskoçya'da fazla kalamadım. İngiltere'de oturan teyzemin yanına gittim. Bir iş buldum. Artık burada oturuyorum.

İkisi de uzun zaman bir şey konuşmadılar. Erkek, kızın ellerini, hâlâ avuçları içinde tutuyordu:

— Zavallı Paddy! Zavallı küçük Maureen'im! Keşki yanında olsaydım.. Ama ne yazık ki, ben de haydutlardan saklanıyordum, biliyorsun.

Fakat kız onu dinlemiyordu. Gözleri erkeğin sağ eline takılıp kalmıştı. Avucunun içi kendisine doğru dönük olan sağ eline bakıyordu. Gözlerinde şaşırmış, inanmayan bir ifade vardı.

Erkek, onun bu bakışını farketti. Derhal gözlerini aşağı indirdi, baktı. Suratı kireç gibi olmuştu. Elini kızın elinden çekerek saklarken, kız, sanki bütün âlem gözü önünde parçalanıyormuş gibi, alçak ve boğuk bir sesle sordu:

— Elindeki o yara nereden oldu, Michael?..

S O N

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARP ROMANI

KAT ÇOK AĞIR DEĞİLDİ AMA YÜRÜYÜŞ OLDUKÇA ZAHMETLİ İDİ.. YARALI DİZİ DURMADAN KANIYOR. YORGUNLUKTAN SENDELİYORUM. NİHAYET, BİR KIZILHAÇ ÇADIRI GÖRÜNDÜ...

SON BİR GAYRETLE, YARALI AYAĞINI İNCİTMEMEYE DİKKAT EDEREK KAT'I YERE İNDİRDİM.

HEEY! BANA YARDIM EDİN!.

KENDİNİZİ KURTARMAĞA BAKSANIZ DAHA İYİ EDERSİNİZ.

NE DEMEK İSTİYORSUNUZ?

BU ADAM ÖLMÜŞ!

OLAMAZ, İNANMAM! SADECE YARALI.

ÖLMÜŞ!

SİZE SADECE BAYGINDIR DİYORUM SAKAKLARINI OVACAĞIM.

HAYIR! HAYIR!

-ARKASI VAR-

Şarkıcı Kovboy

GENE AUTRY

-ARKASI VAR-

ISSIZ ADANIN MİLYONERİ

NİYAZİ AHMET

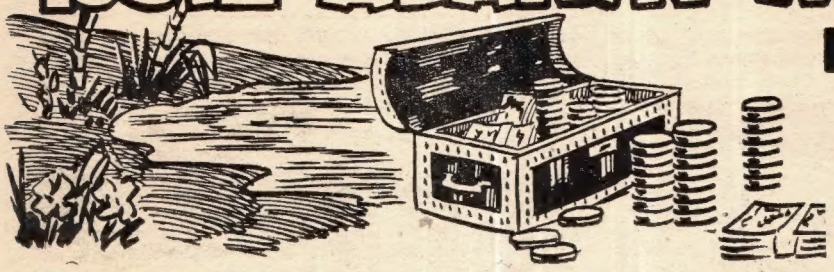

Ferid Candan, az kaldı aklını oynatacaktı. Amerika sefiri soruyordu :

— Siz, Kayserili Halil Candan'ın kardeşiniz, değil mi?

— Evet efendim, onun kardeşiyim.

— Öyle ise siz bugün milyonersiniz. İşte, milyonlarınızın senetleri bunlar.. Doğru Amerika'ya gidiniz; bu senetleri gösteriniz Bütün paralarınızı verecekler.. Zaten ağabeyiniz vasiyet etmiş, bütün servetini size bırakmış..

Ferid Candan'ın ağabeysi Halil Candan, birinci dünya harbinde, yani 1914 yılında Amerika'ya gitmiş, orada ticaret yapmağa başlamıştı. Bir kaç defa kardeşine mektup yazmış, bir iki defa da para göndermişti. Fakat sonra, kendisinden hiç bir haber alınmamıştı.

Meğer Halil Candan, Amerikada çok büyük işlere girişmiş, milyonlar kazanmış.. Sonra da hastalanmış.. Öldüğü zaman mağazaları, bankalardaki senet ve paraları on iki milyon lirayı tutuyordu. Noterdeki vasiyetnamesi açılınca, bütün servetini, İstanbulda bulunan kardeşi Ferid Candan'a bıraktığını bildiriyordu.

Amerika hükûmeti, sefaret vasıtasiyle Ferid Candan'ı buldurmuş ve sefir de bu müjdeyi vermişti.

Ferid Candan, on iki milyonun sahibi olduğunu duyunca, şaşırmıştı. Amerika'ya gitmek lâzımdı ama, oraya nasıl gidecekti.. Milyonları vardı. Fakat burada o kadar parasızdı ki, Amerikaya gitmek şöyle dursun, Ankara'ya gidecek parası bile yoktu..

Ferid Candan, çok uğraştıktan sonra, Amerikaya gidecek parayı buldu. Milyoner olduğunu duyan dostlarından biri, ona beş bin lira borç vermişti.

Ferid Candan, ilk tayyare ile Londra'ya gitti. Londra'dan hareket eden tayyare, yolda korkunç bir fırtınaya tutulmuş ve ıssız bir adaya düşmüştü.

Yolculardan ancak dört kişi yaralı olarak kurtulmuş, bilâhare bu dört yaralının ikisi ölmüş, Ferid Candan ile Amerikalı Tüccar Dayman sağ kalmışlardı. Dayman'ın ayağı kırılmış olduğundan, topal kalmıştı.

Ferid Candan ile Dayman, el işareti ile anlaşıyorlardı. Çünkü ikisi de kendi lisanlarından başka lisan bilmiyorlardı.

Tayyarenin dörtte üçü parçalanmış olmakla beraber, bir çok yiyecek ele geçirmişlerdi. Bunları azar azar yiyorlar, şimdilik idare ediyorlardı. Fakat bunlar bittikten sonra ne yapacaklardı?

Üç ay bu ıssız adada ikisi başbaşa yaşadılar. Ferid derdini anlatacak kadar İngilizce öğrenmişti.

Dayman, bir gün:

— Candan, dedi. Yiyeceğimiz bitiyor; şöyle etrafı dolaşalım da kendimize yiyecek arayalım.

Tayyarede iki de tabanca bulmuşlardı. Belki de pilotundu. Yüz kadar da mermi vardı.

Ferid:

— Tabancalarımız var, dedi. Dolaşalım. Belki de bir av buluruz

UMULMAYAN BİR KARŞILAŞMA

Ferid ile Dayman, bir sabah erkenden yola çıktılar. Ellerinde birer sopa ve tabancaları da bellerinde idi.

Dayman:

— Arslan, kaplan gibi yırtıcı hayvanlarla karşılaşmasak, dedi.

Ferid güldü:

— Arslan ve kaplanın buralarda ne işi var?

Dayman kaşlarını çatt:

— Biz nerede olduğumuzu bilmiyoruz ki.. Belki de Amerikadayız.

— Amma da yaptın Mister Dayman! Biz Londra'dan kalkmadık mı?

— Öyle ama, tayyaremiz fırtınadan yolunu şaşırmıştı.

Böyle konuşa konuşa ilerlemişlerdi. Birden iki yüz metre kadar ilerilerinde bir çatırdı duydular, Her ikisi de tabancalarına sarı'dılar.

Ferid :

— Dayman, Dayman! Şuraya bak! dedi.

Dayman, işaret edilen yere baktığı za man az kaldı küçük dilini yutacaktı. Sakalları beline kadar uzamış, çırılçıplak bir ihtiyar kayaların üstünde durmuş, etrafı seyrediyordu. Arada sırada, kucağında tuttuğu büyük taş parçalarını uzaklara atıyordu.

Dayman sordu:

— İnsan değil mi?

— İnsan olmaz olur mu?

— Vahşi insan olacak.

Ferid Candan:

— Herhalde, dedi. İşin fenası, başka arkadaşları da vardır.

— İşte o zaman mahvolduk..

— Yavaş yavaş geri dönelim..

— Adam uzaklaşsın öyle döneriz, bizi görmesin..

Dayman ile Ferid, tam bir saat gizlendikleri yerden çıkamadılar Çünkü ihtiyar vahşi, kayaların üstünde öylece durdu. Sonra birden vahşi bir hayvan gibi bir şeye saldırdı ve gözden kayboldu.

Dayman ile Ferid, yerlerine döndükleri vakit korkudan titriyorlardı. Dayman:

— Kulübemizin etrafına daha fazla taş dizelim, dedi.

İki ahbap, parçalanan tayyareyi kendilerine kulübe yapmışlardı. O gün gece yarısına kadar topladıkları taşları kulübenin etrafına yığdılar. Vahşilerin hücumuna uğrarlarsa, atılacak oklardan, kendilerini koruyabileceklerdi.

Dayman:

— Bir hücuma uğrarsak, iyi nişan alarak atalım. Her kurşunda bir vahşi öldürmeliyiz, dedi.

Ferid:

— Boş lâf, diye cevap verdi. Çünkü vahşiler gece saldırırlarsa, nereden görüp ateş edecekler?

Dayman boynunu büktü:

— Çok doğru, dedi. Ben bunu düşünememiştim. Sen belki bir tarafa kaçarsın. Ben, bu topal ayağımla nereye kaçarım?

Ferid:

— Nereye kaçabilirim? dedi. Hem seni bırakıp kaçar mıyım? Ölürsek beraber öleceğiz..

İki ahbap, o geceyi korku içinde geçirdiler. Sabah erken uyanmışlardı.

Ferid:

— Ne yapacağız? dedi. Ava çıkmayalım mı? Böyle korku içinde otururşak, bu defa açlıktan öleceğiz..

— Çok doğru, Yalnız, dün gittiğimiz tarafa gitmiyelim; başka tarafa gidelim..

— Bir av bulur da, silâh atarsak, vahşiler yine bizi anlıyacaklar.

— Bak, bu da doğru..

— Ama başka çaremiz yok.. Ne yapıp yapıp, bir av bulmalıyız.

Ferid Candan ile Dayman, üç saat kadar yol almışlardı. Bir kayalıkta uzun boynuzlu bir yaban keçisi gördüler. Ferid gizlene gizlene yaklaştı Nişan alarak ateş etti ve keçiyi yere yuvarladı.

Tabancanın patlaması üzerine, kayalıklar arasından bir sürü yaban keçisi fırlamış ve yıldırım hızı ile kaçmağa başlamışlardı.

(Devamı var)

TÜNELDEKİ KAYA

(Baştarafı 2 nci sayfada)

muzuna dokundu. Lokomotifin makinisti idi:

— Bize büyük bir yardımda bulundunuz delikanlı, dedi. Yaktığınız meşaleyi görmem de bir tesadüf eseridir. Acaba bu işi kim yaptı? İçimizden birine kasdi olan biri mi? Yoksa zavallı yolcuların cesetleri arasıdan ganimet toplamak isteyen bir canavar mı?

Trende bulunan bütün yolcular, hayatlarını kurtaran adamın elini sıkmak için sabırsızlanıyorlardı. Ansızın Sonya da karşısına çıktı. Elini sıktıktan sonra:

— Aksel! Bu kahraman sen misin?..

Dedi ve başka bir şey söylemeksizin çekildi. Buraya nizin geldin? Tünelde ne yapyordun? diye sormadı bile.. Esasen bunu sormak kimsenin aklına gelmedi. Bu anda herkes kendisiyle meşguldü. Hayatları kurtuldu ya, başkasının bedbaht olması, onları ne alâkadar ederdi?

Ansızın Aksel'in karşısına soluk benizli genç bir kız çıktı. Evet, bu, Sonya'nın küçük kardeşi idi. Karşısında duran erkeğin yüzüne merhamet dolu nazarlarla baktı. Tatlı, cana yakın bir sesle:

— Aksel, bütün gün neredeydin? diye sordu. Seni her tarafta aradım. Oteline gittiğim zaman gece de gelmediğini söylediler.

Genç kızın gözleri yaşlarla dolmuştu. Titreyen sesile devam etti:

— Aksel, Aksel! Bu tünelde ne yapıyordun? İçeri niçin girmiştin? Dur, dur, söyleme! Ya'nız bana, bir daha böyle şeyler yapmıyacağını vaadet!..

Bir kaç damla göz yaşı, genç kızın yanaklarından yuvarlanarak Aksel'in kolunu tutan küçük elinin üzerine düştü.

Adam, bu küçük eli yavaşça kolundan çekti. Sonra titrek bir sesle:

— Sana söz veriyorum, dedi.

Bunun üzerine, kolunu genç kızın omuzuna koydu ve trene yürüdü.

Hayır, artık ölmek istemiyordu.. Ansızın, henüz daha çok genç olduğunu hissetmişti. Önünde uzun bir hayat bulunuyordu. Yaşamak meğer ne kadar tatlı bir şeymiş!

Yeryüzünde bir değil, ne kadar çok güzel şeyler varmış.. Bunu ancak şimdi öğreniyordu.

Bunu da kendisine, büyük bir tesadüf ve tesadüfün karşısına çıkardığı genç bir kız öğretmiş bulunuyordu.

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

-ARKASI VAR

MANDRAKE

MANDRAKE DARAN VE SEGRİYODAN AYRILDIKTAN SONRA DOĞU AVRUPA'DA BİR GEZİNTİYE ÇIKTI. KARPAT DAĞI ETEĞİNDE BİR HANDA DİNLENMEK İSTEMİŞTİ...

GEÇİTTEN GEÇELİM!

SAKIN HA!

YEDEN? ORASI EN KISA YOL DEĞİL Mİ?

EVET AMMA ORADAN KİMSE GEÇMEZ. TEKİN DEĞİLDİR..

YOLUMUZA ÇIKANIN KAFASINI KOPARIRIM.

ABDULLAH DUYDUNMU ARTIK CİNDEN PERİDEN KORKACAĞIZ.

HAYIR!. BEN CİNDEN PERİDEN BAHSETMİYORUM. KIZIL GEÇİTTEKİ DEVİ DUYDUNUZ MU?

HANCI NE SÖYLÜYOR..

PEKİ SEN BU DEVİ GÖRDÜNMÜ? ANLAT ŞU MASALI BAKALIM.

GÜLME HA!... BEN KIZIL GEÇİTTEKİ DEVLERİ GÖZLERİMLE GÖRDÜM.

BİR ÇOK YILLAR ÖNCE, KARANLIK BİR GECEDE RÜZGÂR İNİM İNİM İNLİYORDU. YOLU KISALTMAK İÇİN GEÇİTTEN GEÇİYORDUM. BİRDENBİRE ÖNÜMDE KORKUNÇ BİR ULUMA İŞİTTİM. FENERİ KALDIRDIM...

HARŞIMDA İNSANDAN BAŞKA HER ŞEYE BENZEYEN BİR CANAVAR GÖRDÜM. İKİ İNSAN BOYUNDA İDİ. KORKARAK KAÇTIM.

BELKİ BU GÖRDÜĞÜN BİR DEV DEĞİL YABANİ BİR HAYVANDI. O GECE ŞARABI HER HALDE FAZLA KAÇIRMIŞTIN. YEMEKLER NEREDE?.

BİRAZ BEKLEYİNİZ. GARSON HENÜZ GELMEDİ.

BENİM KARNIM ÇOK AÇ.. KİBAR GARSONUN GELMESİNİ BEKLEYEMEM.. YARIN KIZIL GEÇİDE GİDECEĞİM.

MANDRAKE'NİN BİR EL İŞARETİYLE MASANIN LÜSTLÜ YEMEKLERLE DOLAR..

-SONU YAR-

ÇELİK KASA

Tom Landerst, çok çalışkan ve namuslu bir gençti. Kasa kilidi teknisyeni olarak çalıştığı fabrikada müdür ve şeflerinin takdirini kazanmıştı.

Fakat, Lili Brovn'la tanıştığı gündenberi, zengin olmak hevesine düşmüştü. Çünkü müstakbel nişanlısı, lükse ve israfa düşkündü. Bütün varlığiyle bağlandığı bu eli açık kızın, bitmek, tükenmek bilmiyen masraflarını karşılamak için bol para kazanmaktan başka çare yoktu.

İnceden inceye düşünüp taşındıktan sonra, kendisini zenginliğe eriştirecek fırsatı kollamağa başladı. Nihayet sabırsızlıkla beklelenen fırsat belirdi.

Günün birinde, fabrikanın başmühendisi, Tom'u yanına çağırarak, "Tomper ve Ortakları" bankasının zırhlı emanet odasının çelik kasalarını yeniden yaptırmak istediğini ve bu işi kendisine havale ettiğini söyledi.

Tom, bu işi olağanüstü başarmış, fakat anahtarlarını çift yaparak, birer tanesini de kendine saklamıştı.

Aradan altı ay geçmişti. Bir gün Tomper ve Ortakları Bankası, Tomu çağırdı. Anahtarı kaybolmuş demir bir kasayı açmasını istedi.

Tom, bu davet üzerine hemen evine koştu. Sakladığı anahtarları takım çantasına koyarak bankaya gitti. Bankaya gelince, müdür muavini ile beraber zırhlı odaya girdiler. Müdür muavini açılacak kasayı gösterdi ve yanında bulunan küçük bir iskemlenin üzerine oturup, açma ameliyesini beklemeğe başladı.

Tom, takımlarını çıkararak, yorucu işine koyuldu. Arasız iki saatlik bir uğraşmadan sonra, nihayet demir kasayı açabildi.

Müdür muavini, kasada oldukça şişkin ve kıymetli taşlarla doldurulmuş bir çanta aldı. Başile Tom'u selâmlıyarak:

— Yarın gelip, ücretinizi alınız, Mister Tom!

Dedi ve çıkıp gitti.

Tom, odada yalnız kalınca, çabuk çabuk takımlarını toplıyarak, biraz önce açtığı kasanın içine girip saklandı.

Aradan on beş dakika geçmişti ki, banka bekçisi, çelik kasalar odasına girdi. Etrafına seri bir göz attıktan sonra, yüksek sesle:

— Kimse yok, teknisyen de gitmiş galiba!

Diyerek odayı kapattı.

Tom, çelik kasaya girmeden önce, girdiği yerden nasıl çıkacağını da düşünmüş, hesaplamıştı. Bekçinin, her iki saatte bir âdeti üzerine, kapının küçük penceresinden odanın içini yokladığını biliyordu. O zaman bir gürültü çıkaracak, bekçi bunun sebebini anlamak için odaya girer girmez, üstüne çullanacak ve hakladıktan sonra sıvışıp gidecekti.

Bekçi kapıyı kapayıp uzaklaşır uzaklaşmaz, Tom çelik kasanın kapısını açıp dışarı çıktı.

Oda, zifiri bir karanlık içinde idi. Tom, bir kibrit çakarak çantadan anahtarları çıkarıp, karşısındaki kasanın anahtarını aradı.

Tam o sırada kafasına şiddetli bir darbe indiğini hissetti. Olduğu yere baygın bir halde yıkıldı.

Kendine geldiği zaman, başının ucunda izbandut gibi birisinin dikildiğini farketti. Oda karanlık olduğu için, bu adamın kim olduğunu anlayamadı. Bununla beraber, onun iri yarılığından bekçi olduğuna hükmetti ve işlediği suçtan fena halde korktu. Kekeliyerek:

— Affet beni, kabahatim yok, dedi. Ben, hırsızlık niyetiyle buraya gelmedim. Demir kasayı açtıktan sonra dinlenmek istedim. Yorgunluktan olduğum yerde uyuklamışım. Gözlerimi açınca, kendimi odada kapanmış buldum. Kapıyı açmağa yeltenirken, kafama şiddetle bir şeyin indiğini hissettim. İşte o kadar.. Rica ederim, beni polse teslim etmeyin. Sonra Lili üzülür. Gelecek hafta onunla nişanlanacağım. Çok rica ederim. Beni serbest bırakın. Dönüşümü sabırsızlıkla bekleyen nişanlıma gideyim..

Dev yapılı adam, sinirleri bozan bir kahkaha koparark:

— Nişanlın bekleyedursun!

Dedi ve gülmesine devam ederek ilâve etti:

— Bir çaresini bulamazsak, artık bu zırhlı oda, bizim çelik mezarımız olacak. Çünkü banka, başka bir yere taşınmış galiba! Ben de, senin gibi, kasaları soymak maksadile, bir yolunu bulup buraya saklanmıştım. O ustaca vuruşla seni bayılttıktan sonra, anahtarlarınla bütün kasaları açtım. Fakat boş bulunca, acı hakikati anladım. Şimdi ya buradan bir yolunu bulup çıkarız, yahut da bizi bekleyen korkunç sonucu bekleriz..

Tom:

— İmkânı yok, kapı açılmaz! dedi. Çünkü dışarıdan kilitli olduğu için, ne kadar uğraşsak boştur. Açamayız.. Kaderimize boyun eğip, banka memurlarını beklemekten başka çare yok!

İki adam bu çelik mezarda aç, susuz üç gün geçirdiler. Ne gelen, ne de soran oldu. İri yarı haydudun, bu tahammül edilmez işkenceden gittikçe sinirleri bozuluyordu. Öyle ki, dördüncü günü bu felâketten Tom'u mes'ul tuttu ve onun uğursuzluğundan bu hale geldiğine kanaat getirdi.

Diri diri ölmeden önce, onu öldürmek maksadile birdenbire olduğu yerden Tom'un üzerine çullanarak, demir gibi kuvvetli pençelerile zavallı delikanlının boynunu sıktı. Tom, can havlile haydudun karnına bir yumruk attı. Boynunu bu korkunç pençelerden kurtararak, kendini müdafaa etmek için, takım çantasından ağır çekicini çıkarmak istedi.

O anda dev yapılı haydut, bütün kuvvetile üzerine atıldı. Tom, düşmemek için, kapının tokmağına asıldı. Tokmağın oynamasile, günlerce bekledikleri mucize oldu. Kapı ardına kadar açıldı. İkisi birden dışarı fırladılar.

Meğerse kapı açıkmış.. Ve onlar üç gün, üç gece boşu boşuna üzülmüşlerdi.

Fakat haydut, müthiş bir direktle Tom'u baygun bir halde yere yıktıktan sonra, delikanlının cebinde bulunan ve yıllarca biriktirdiği paralarını da alıp kaçtı.

Tom ayıldığı zaman, kendisini hastahanede buldu. Hastahaneden çıkınca, hem parasından, hem de nişanlısından olduğunu anlamakta gecikmedi.

Zengin olmak hevesine kapıldığı güne lânet okuyarak, tekrar kanaatkâr ve namuslu yaşamağa yemin etti.

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

BAYTEKİN

Bizanın kardeşi "EH ARTIK BEN GİDEYİM DEMEK İSTERSE DE KUMANDANIN SAĞIYLA YERE YUVARLANIR. "ŞU ADAMI DERHAL HARSE ATIN" DİYE BAĞIRIR.

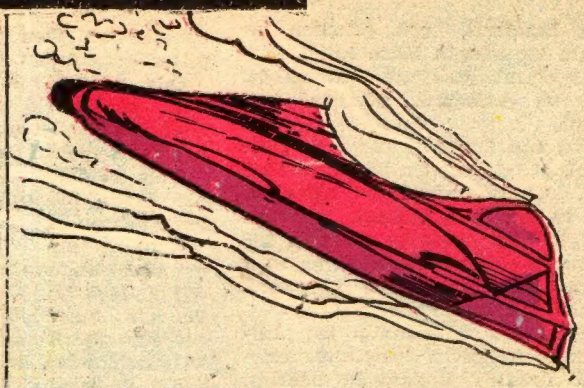

"HAREKETE HAZIR OLUN!" KAPTANIN BU EMRİYLE, DALE BAYTEKİN'İ ARAMAYA ÇIKAR.

KAPTAN DALEYE-"GÖZÜNÜ BU PERDEDEN AYIRMA" DER "BAYTEKİN'İ BULACAKSAK İLKÖNCE BU PERDEDE GÖZÜ KECEKTİR.

DALE SAATLERCE PERDENİN ÖNÜNDEN AYRILMAZ. "KIZIM BİRAZ İSTİRAHAT ETSENE!.."

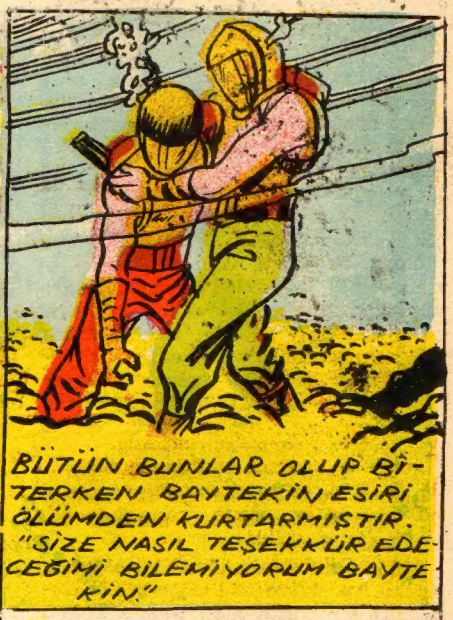

BÜTÜN BUNLAR OLUP BİTERKEN BAYTEKİN ESİRİ ÖLÜMDEN KURTARMIŞTIR. "SİZE NASIL TEŞEKKÜR EDECEĞİMİ BİLEMİYORUM BAYTEKİN."

"BIRAK CANIM, UNUT GİTSİN. SEN SÖYLE BAKALIM, KAÇ SENEDİR DENİZALTINDA ESİR OLARAK ÇALIŞIYORSUN"

ESİR ACI ACI CEVAB VERİYOR:" ESİR OLARAK ÇALIŞTIĞIM SENELERİN SAYISINI UNUTTUM, BAYIM. ZANNEDERSEM BURADAN KURTULAMAM DA ARTIK!"

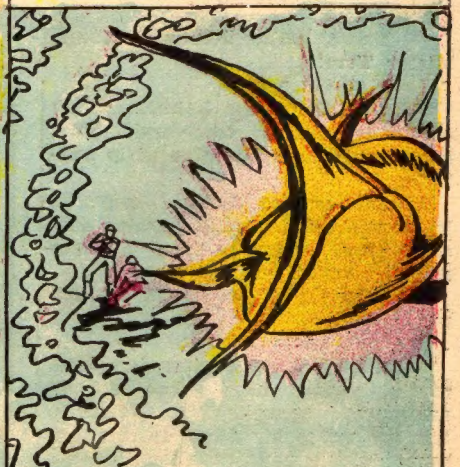

BÖYLECE BAYTEKİNLE ESİR NEREYE GİTTİKLERİNİ BİLMEDENİLERLİYOR TEHLİKELERLE KARŞILAŞIYORLARDI..

-ARKASI VAR